

Γράφει ο V.Ariaditis

«Εκεί που μας χρωστούσαν, μας πήραν και το βόδι», λέει ο θυμόσοφος λαός και ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωση σύσσωμης της ιεραρχίας του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, από το Εργατικό Κέντρο Πάτρας ξεκινώντας, και στην μεγάλη γιάφκα - παράρτημα του ΣΕΒ στην Πατησίων(ΓΣΕΕ) καταλήγοντας.

Δουλικόι οσφιοκάμπτες απέναντι στα χατίρια των εργοδοτών και των κυβερνήσεων που υπηρετούν, τα εκλεκτά αυτά στελέχη του κομματικού συνδικαλισμού, έχουν το θράσος να αποδίδουν χαρακτηρισμούς και νοοτροπίες που χρόνια τώρα καλλιεργούν αυτοί και τα αφεντικά τους σε βάρος της εργατικής τάξης, σε όσους αγωνίζονται και τολμούν να τους κάνουν κριτική.

Επαρμένοι από την αλαζονεία της κυβερνητικής τους προστασίας, αλλά και φοβισμένοι από τον ξεπεσμό στη συνείδηση του κόσμου της εργασίας, η πλειοψηφία του ΕΚΠ και της ΓΣΕΕ μετέτρεψαν τη διαμαρτυρία του αγωνιστή συνδικαλιστή Θ. Μπελεζώνη προς τη Γ. Γραμματέα του εργατικού κέντρου Πάτρας Σταυρούλα Παναγοπούλου, σε «**βίαιη, άνανδρη και απρόκλητη επίθεση που τροφοδοτεί και συντηρεί τα ναζιστικά - φασιστικά μορφώματα**», ζητώντας από την «**κυβέρνηση και τον αρμόδιο υπουργό**», να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να διερευνήσουν πλήρως την υπόθεση».

Γνωρίζοντας πολύ καλά τον αγωνιστή συνδικαλιστή **Θόδωρο Μπελεζώνη**, - του οποίου το όνομα σίγουρα δεν θα το βρείτε εκεί που φιγουράρουν τα **ονόματα των συντρόφων** της κυρίας Παναγοπούλου, - παραθέτουμε δήλωση - ανακοίνωση που έδωσε για το συγκεκριμένο περιστατικό στη δημοσιότητα:

Δημόσια Δήλωση του Θεόδωρου Μπελεζώνη

Απάντηση στις συκοφαντικές καταγγελίες της πλειοψηφίας (ΠΑΣΚΕ) του Δ.Σ του Εργατικού Κέντρου Πάτρας

Θα ήθελα να τοποθετηθώ αναφορικά με τις συκοφαντικές καταγγελίες της γραμματέως του Εργατικού Κέντρου Πάτρας, Σταυρούλας Νικολάου, σύμφωνα με τις οποίες φέρομαι να «έστησα καρτέρι στην είσοδο του ΕΚΠ, και επιτέθηκα απρόκλητα με σπρωξιές, φτυσίματα, χτυπήματα, ύβρεις και άλλες επιθετικές πράξεις». Για την αποκατάσταση της αλήθειας ας αναφέρω τα πραγματικά γεγονότα και τους λόγους που επιβάλλουν αυτή τη σκηνοθετημένη και συκοφαντική καταγγελία σε βάρος μου.

1ον. Το συμβάν έγινε τη Δευτέρα το απόγευμα και επρόκειτο για φραστική διένεξη στην οποία ουδέποτε χειροδίκησα, ούτε και έβρισκα όπως συκοφαντικά αναφέρει η καταγγέλλουσα. Παρούσα δε ήταν και περιφερειακός σύμβουλος των Ιονίων Νήσων με την οποία είχαμε ραντεβού στο συγκεκριμένο σημείο, η οποία μπορεί να επιβεβαιώσει όλα τα παραπάνω που επικαλούμαι.

2ον. Ο λόγος της αντιπαράθεσης με την γραμματέα του εργατικού κέντρου ήταν ότι πριν από 15 ημέρες ενώ είχα ζητήσει μια αίθουσα του εργατικού κέντρου της Πάτρας για τη διενέργεια εκδήλωσης και μου είχε απαντήσει θετικά, στη συνέχεια με δικαιολογίες όπως ότι «δεν δίνονται αίθουσες σε πολιτικές οργανώσεις» αρνήθηκε να χορηγήσει την αίθουσα - λες και είναι ιδιοκτησία της - παρ' ότι ήταν κενή και διαθέσιμη και ενώ επανειλημμένα έχει δοθεί σε άλλες πολιτικές οργανώσεις. Στην αντίδρασή μου της είπα ότι δεν μπορεί το εργατικό κέντρο της Πάτρας να διώχνει τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους από το φυσικό τους χώρο και ότι η στάση της είναι απαράδεκτη.

3ον. Για όποιον δε γνωρίζει η πολιτική και συνδικαλιστική μου ιστορία είναι συνοπτικά η επί 30 χρόνια συνεχής συμμετοχή μου στο οργανωμένο εργατικό κίνημα, σαν εργαζόμενος στο μέταλλο. Υπήρξα 25 χρόνια μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδικάτου Μετάλλου, έξι χρόνια πρόεδρος του Σωματίου, αντιπρόεδρος, ταμίας και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου. Μεταξύ άλλων αντιπρόσωπος στην

ομοσπονδία και στο Εργατικό Κέντρο επί 25 χρόνια και τρία χρόνια υπήρξα γραμματέας του Σωματείου των τεχνικών υπαλλήλων του Υπουργείου Άμυνας. Η διαδρομή μου είναι καθαρή και κρυστάλλινη, με συνέπεια στην υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης, στους αγώνες της και σε διαρκή ρήξη με την εργοδοσία και τον υποταγμένο κυβερνητικό συνδικαλισμό που υπηρετεί η συγκεκριμένη κυρία.

4ov. Η φιλο-εργοδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία γνωρίζει τον πραγματικό της αντίπαλο που είναι οι ταξικά μαχόμενοι εργαζόμενοι.

Η εργατική τάξη τα τελευταία τέσσερα χρόνια βιώνει τη βάρβαρη επίθεση της πολιτικής του κεφαλαίου που εκφράζεται μέσα από τις κυβερνητικές συνεργασίες ΠΑΣΟΚ - ΝΔ (και ΔΗΜΑΡ στο παρελθόν) και εφαρμόζεται μέσω των «μνημονίων» των ΕΕ - ΔΝΤ - ΕΚΤ. Σε αυτές τις συνθήκες κοινωνικής καταστροφής η συνδικαλιστική γραφειοκρατία - που κυρίαρχα εκφράζεται από την καταρρέουσα παράταξη του ΠΑΣΟΚ, ΠΑΣΚΕ στη ΓΣΕΕ και σε μια σειρά Εργατικά Κέντρα - προσέφερε τις καλύτερες δυνατές υπηρεσίες της για την ισοπέδωση των κατακτήσεων των εργαζομένων, αποδεικνύοντας ότι ούτε μπορεί ούτε και θέλει να οργανώσει τις δυνάμεις της εργασίας ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου. Οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ ήταν αυτοί που σε πολλές περιπτώσεις όχι μόνο δεν υπερασπίστηκαν τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων, αλλά πήγαν χέρι- χέρι με τα αφεντικά τους ή όπως αρέσκονται να τους αποκαλούν με τους «κοινωνικούς εταίρους» τους, προτείνοντας διευκολύνσεις για αυτούς. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ εκλέγονται μέσα από νόθες διαδικασίες και ανύπαρκτα σωματεία «μαϊμού». Ας μας πει η Σ.Ν από ποιο σωματείο εκλέγεται και που δουλεύει (εκτός από το Εργατικό Κέντρο...) και πόσοι ψήφισαν στις δύο τελευταίες εκλογές του Σωματείου της;

Είναι αυτές οι συνθήκες στις οποίες τα συνδικάτα έχουν απομαζικοποιηθεί με πρωταρχική ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η κρίση πολιτικής εκπροσώπησης μεταφράζεται και στην περίπτωση των συνδικάτων σε κρίση εμπιστοσύνης έναντι των κομματικών πλειοψηφικών παρατάξεων (ΠΑΣΟΚ - ΠΑΣΚΕ, ΝΔ - ΔΑΚΕ). Η χρόνια εξάρτηση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος από το κράτος (επιχορήγηση από την Εργατική Εστία παλαιότερα) ή από τους μηχανισμούς της αγοράς (κερδοσκοπικές δραστηριότητες ΓΣΕΕ και ΕΚ), τα συνδικαλιστικά προνόμια («αεργία», συνδικαλιστικές άδειες, συντάξεις), η κομματική εξάρτηση και συνδιαλλαγή, η παχυλοί μισθοί των «εκπροσώπων των εργαζομένων», η υπουργοποίηση των προέδρων της ΓΣΕΕ και η δημαρχοποίηση των στελεχών των εργατικών κέντρων με τα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ (και της ΝΔ), μα πάνω από όλα η υιοθέτηση της πολιτικής των κυβερνήσεων του κεφαλαίου από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, έχουν δυσφημίσει την ίδια την έννοια του συνδικαλισμού. Έχουν καταστήσει στη συνείδηση των εργαζομένων την έννοια του εργοδοτικού - γραφειοκράτη συνδικαλιστή ως ταυτόσημη με αυτή του «τεμπέλη», του «κομματάρχη», του διαπλεκόμενου, του εγκάθετου ΠΑΣΟΚου.

5ov. Γιατί όλα αυτά τώρα; Γιατί θέλουν να αλλάξουν την ίδια τη φύση των Εργατικών Κέντρων, από κέντρα συσπείρωσης των εργαζομένων σε κέντρα επιχειρηματικής δραστηριότητας. Είναι γνωστό ότι η διοίκηση του εργατικού κέντρου, και για να ακριβολογούμε η πλειοψηφία της ΠΑΣΚΕ, μετατρέπει το χώρο του εργατικού κέντρου σε παραμάγαζο διαφόρων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων. Ως φορέας υπεύθυνος για την κοινωφελή εργασία μετατρέπεται σε εργοδότη με εργαζόμενους που υπογράφουν με μισθούς κάτω ακόμα και από την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Αναπτύσσει δίκτυο συνδιαλλαγής και μικρορουσφετιών, υποταγής των εργαζομένων προσπαθώντας να διαμορφώσει μια νέα γένια πελατών - ψηφοφόρων, επιδιώκοντας κατά τον τρόπο αυτό να μετατρέψει τα συνδικάτα σε ΜΚΟ. Η Διοίκηση του Εργατικού Κέντρου Πάτρας έχει πάει ακόμα ένα βήμα πιο μπροστά στις «επιτυχημένες» επιχειρηματικές δραστηριότητες, ενοικιάζοντας τον ημιόροφο του Εργατικού Κέντρου ο οποίος λειτουργεί ως μπαρ. Γι' αυτούς τους λόγους διώκονται οι εργαζόμενοι από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία της εργοδοτικής ΠΑΣΚΕ.

Πάτρα, 20 Φεβρουαρίου 2014

Θεόδωρος Μπελεζώνης